

til Eieren, og, saafremt dette ikke er sleet inden 14 Dage efter Anholdelsen, bliver Hunden at dræbe.

§ 4.

Nedskydes en løsgaaende Hund i Sjægersborg Dyrehave, hvor det, naar Eieren er tilstede, af vedkommende Jagt- eller Forskibetjent tilkjenbegives ham, at, hvis han ikke inden 8 Dage har godtgjort for Skovrideren i 1ste Kjøbenhavnste Skovdistrikt, at den i § 1 bestemte Bøde er betalt til Politikassen, vil han blive foranstaltet faggiven i denne Anledning.

Er Eieren ikke tilstede ved Nedskydningen, have Jagt- og Forskibetjentene at søge Oplysning om, hvor Hundens Eier er, for at han kan drages til Ansvar. Det Samme paaligger dem i det i § 3, 2det Led omhandlede Tilfælde, dersom Eieren efter den fete Opfordring ikke retter for sig.

§ 5. Sager i Anledning af denne Lov blive at behandle som offentlige Politisager.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Efter Udgivelsen af Loven af 25de Marts 1851 og den ved samme hjemlede Afsløsning af Jagten paa Kongens aabne Vildtbane samt større Frihed for Private til at holde løse Hunde, have vedkommende Jagtembedsmænd gjentagne Gange ført Klage over den Skade, som løse Hunde have forarsaget i Sjægersborg Dyrehave. Denne Skade har især været følelig med Hensyn til Kronvildtet, hvis Række i de første Maanedener meest ere udsatte for at opløses og ihjelbides af Hundene. Det har saaledes ved Vildtællingerne i Aarene 1852—54 vist sig, at Kronvildtstanden i Dyrehaven formindskedes, uagtet man ifølge de mindre strenge Bintre, dette Vildts hensigtsmæssige Fodring og den indskrænkede Nedlæggelse af samme havde Grund til at vente det Modsatte, og denne Formindskelse antages især at maatte tilskrives de i Dyrehaven omstreifende løse Hunde, der have ødelagt en Mængde Kronkalve.

Til at afværge denne Ulempe, som truer med efterhaanden aldeles at ødelægge Kronvildtet i Sjægersborg Dyrehave, har man hidtil ikke havt noget andet Middel end den ved den ovennævnte Lovs § 20 hjemlede Ret til at nedskyde Jagthunde og andre løsgaaende Hunde i indhegnede Dyrehaver. Men det nævnte Lovsted har ikke klart og tydeligt bestemt denne Retts Omfang, idet samme kun indskrænker den i Forordningen af 20de Mai 1840 §§ 30 og 31 givne almindelige Ret til at nedskyde Jagthunde og andre løsgaaende Hunde i ethvert Jagtdistrikt til alene at gjælde for indhegnede Dyrehaver.

I den sidstnævnte Lovs § 31, som indeholder Bestemmelsen om Retten til at nedskyde „alle andre løse Hunde“ tilføjes: „naar de antræffes at omvante i Nogens Jagtdistrikt“, og derpaa undtages fra Bestemmelsen iblandt Andet de Hunde, som følge med deres Herrer eller andre Vedkommende paa almindelige enten Veie eller Spadferetour, saafremt der ikke er særegne Grunde til at antage, at Hundene tilfigtes benytte sig til ulovlig Jagt. Det er tvivlsomt, hvorvidt Loven af 25de Marts 1851 har ladet denne Undtagelse falde, idet den indskrænkede Reglen til alene at gjælde for indhegnede Dyrehaver; hvorvidt Sjægersborg Dyrehave i saa Henseende maa være de samme Bestemmelser undergivet som andre indhegnede Dyrehaver; hvorvidt endelig de i Sjægersborg Dyrehave værende Veie og Spadferogange maae ansees som „almindelige“ i den Forstand, som her kommer i Betragtning. Nedskydningsretten har saaledes allerede paa Grund af dens uovistelige Omfang kun ringe practisk Betydning, da Jagtvæsenet naturligtvis kun er tilfunds at udøve den indenfor uomtvistelige Grændser.

Men dertil kommer den for Sjægersborg Dyrehave særegne Omstændighed, at den benyttes som Forlystelsessted for Hovedstadens og Omegnens Befolkning. Som Følge heraf er den i Forsommeren, da det unge Vildt fornemmelig trænger til Frib, og især i den saakaldte Kibbetid, paa alle Kanter opfyldt af Besøgende og de talrige Veie af Kjørende. Rigesom her-